

Publicerad 2010-10-10 09:46 av ve rånica

En reflektion efter att ha sett Edward Scissorhands

Maskiner

Det instängda livet
skriker förtvivlat.

Maskiner utan hopp
gråter non-stop.

Alla bär masker -
döljer sina laster.

Kontraster bakom varje flin,
då ledmotiv spelas på violin.

Det han är görs till åtlöje,
när smärtan är deras nöje.

De blir maskiner utan gränser,
när han visar sina känslor.

Ombytta roller;

Förlorade kontroller.

De är nakna, sterila utan kläder
i ett vackert, ihärdigt snöoväder.

Allt fattas när ingen saknar -

då när de icke-levande vaknar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ve rånica med Poeter.se id #5536 innehar upphovsrätten